

Отже, конкурентні переваги для підприємства, що запроваджують принципи сталого розвитку в свою повсякденну діяльність, можуть досягатись за рахунок наступних складових: правильного визначення пріоритетів та напрямів розвитку з урахуванням їх соціальної орієнтації; своєчасної діагностики проблем та реалізації заходів щодо їх вирішення; зменшення виробничих витрат за рахунок впровадження сучасних досягнень логістики, підвищення ефективності використання ресурсів та зменшення відходів; використання пільг, передбачених законодавством для соціально відповідальних підприємств; отримання переваг під час взаємодії з іншими виробничими та фінансовими організаціями; зменшення ризиків щодо втрати чи недоотримання прибутку внаслідок штрафних санкцій або заборони діяльності; підвищення інвестиційної привабливості підприємства; збільшення сегмента ринку завдяки обізнаності та бажанню споживачів користуватися продукцією підприємства; оптимізації страхових витрат.

Перелік використаних джерел:

1. Віхляєва С.І. Шляхи оптимізації управлінських рішень підприємства в умовах ризику та невизначеності / С.І. Віхляєва / Вісник НТУ «ХП». - 2013. - № 67, (1040). - С. 143-147
2. Грішнова О.А. Соціальна відповідальність у контексті подолання системної кризи в Україні / О.А. Грішнова // Демографія та соціальна економіка. - 2011. - № 1. - С. 39-46.
3. Дейч М.Є. Становлення та розвиток багаторівневої системи соціальної відповідальності: управлінський аспект : [моногр.] / М.Є. Дейч. - Донецьк: ІЕП НАНУ, 2014 - 352 с.
4. Колот А. Корпоративна соціальна відповідальність: еволюція та розвиток теоретичних поглядів / А. Колот // Економічна теорія. - 2013. - № 4. - С. 5-26.
5. Соціальна відповідальність: теорія і практика розвитку: [моногр.] / [А.М. Колот, О.А. Грішнова та ін.] ; ред. А.М. Колот. - К.: КНЕУ, 2012. – 501 с.

УДК 338.2

Василюк Юлія

студентка групи ПФ-31

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя
м. Тернопіль, Україна

Науковий керівник: Нагорняк Ірина

старший викладач кафедри економіки та фінансів

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя
м. Тернопіль, Україна

Yulia Vasilyuk

student of the group PF-31

Ternopil Ivan Puluj National Technical University
Ternopil, Ukraine

Scientific supervisor: Iryna Nahorniak

Senior Lecturer of the Economics and Finance Department

Ternopil Ivan Puluj National Technical University
Ternopil, Ukraine

ЗЕЛЕНА ЕКОНОМІКА – ШАНС ДЛЯ УКРАЇНИ GREEN ECONOMY – A CHANCE FOR UKRAINE

Питання економіки України турбує кожного українця. За часи Незалежності було безліч ударів по її стабільності. Кожного разу коли до влади приходив новий президент,

країна переживала важкий стрес, тому що кожен приходив до влади зі своєю програмою і впроваджував нові реформи. Щоб покращити фінансовий стан кожного громадянина і, загалом, всієї країни, нам потрібно обрати найкращі альтернативи для піднесення економіки.

Україна пережила кризу у 2008 році і засвідчила, що економіка країни потребує значної модернізації. Чергового удару економіка зазнала у 2014 році через агресію Росії. Постановою Кабінету Міністрів України схвалено прогноз економічного та соціального розвитку України на 2020-2022 роки. Документ визначає можливі сценарії розвитку української економіки та шляхи їх реалізації. Сценарії сформовані на основі розвитку вітчизняної економіки за 2016-2018 роки. Піднесення економіки планується за рахунок розвитку бізнесу та залучення інвесторів.

Протягом останніх років вітчизняна економіка страждала від різних факторів: кризи, війна на Сході, вибори президентів, кредити, вступ до ЄС, еміграція населення – усе це дало вплив на загальний стан країни. Найбільше ж страждає економіка.

Щоб не допустити дефолту України, необхідно терміново знайти шляхи розвитку. На нашу думку, у нашій країні перспективно розвивати «зелену економіку». Зелена економіка – це економіка, яка підвищує добробут людей і забезпечує соціальну справедливість, а також істотно знижує ризики для довкілля [1].

Перехід на «зелену економіку» передбачає комплексні зміни у всіх секторах економіки. Первинний сектор, який охоплює сільське господарство, рибальство, лісову та добувну промисловість, вимагає найбільш радикальних змін, оскільки саме тут створюються продукти для задоволення первинних потреб людства.

Вторинний сектор економіки, який охоплює промисловість та будівництво, найбільше потребує раціонального використання енергоресурсів. У контексті переходу на «зелену економіку» промисловість країни вимагає глибокої технологічної модернізації, оскільки виробничі потужності є базою для створення машин, устаткування та обладнання, які дозволяють очистити виробництво та ефективно використовувати обмежені ресурси. До того ж «озеленення» економіки передбачає активізацію галузі з переробки відходів.

Третинний сектор є тією з'єднувальною ланкою між первинним і вторинним секторами, яка забезпечує реалізацію концепції «зеленої економіки». Такий сектор є ніби системою галузей виробництва та видів діяльності, які пов'язані з наданням послуг як населенню, так і бізнесу. Саме ця сфера охоплює проведення комплексних науково-дослідних і дослідно-конструкторських розробок, створення бізнес-планів і програм, розробку енергоефективних технологій, які здатні забезпечити якісні зрушення у напрямку озеленення первинного та вторинного секторів. Створення екоінновацій дозволить удосконалити виробничі процеси, ефективно організувати бізнес за рахунок економії ресурсів, а також удосконалити комерціалізацію та впровадження чистих технологій [2].

Аналіз шляхів озеленення трьох основних секторів економіки підтверджує необхідність розробки комплексної державної стратегії переходу на «зелену економіку». Сьогодні в Україні розробляються та реалізуються лише окремі її аспекти.

Збільшення кількості відновлюваних джерел енергії гарантує енергетичну незалежність для країн. Отримання енергії «зеленим» шляхом дозволить Україні стати енергетично незалежною від Росії, що дуже важливо на сьогоднішній час. Також, модернізація енергетики запобігає виникненню перевитрат енергії та забезпечує ефективне використання природних ресурсів.

Проаналізувавши інформацію про загальний стан економіки України та можливих шляхів її покращення, ми дійшли висновку, що:

1. Для нашої країни вкрай необхідно розвивати альтернативні джерела енергетики, що допоможе стати енергонезалежними.
2. Дотримання курсу «зеленої економіки» допоможе розширити частку екологічного сільського господарства.
3. Введення та розвиток такої програми залучить більшу частку населення до прийняття політичних рішень та підвищить прозорість економіки.

Перелік використаних джерел:

1. «Зелена економіка»: можливості для України [Електронний ресурс] / Я.П.Квач, К.В.Фірсова, О.Г.Борісов. – 2015. - №6. – Режим доступу: <http://global-national.in.ua/archive/6-2015/12.pdf>
2. Прушківська Е.В. Розвиток «зеленої економіки»: національний аспект БІЗНЕСІНФОРМ [Електронний ресурс] / Е.В. Прушківська, Ю.О. Шевченко. – 2013. – № 3. – Режим доступу : http://business-inform.net/pdf/2013/3_0/186_191.pdf.

УДК 334.726:339.92

Данько Тарас

кандидат економічних наук, доцент
професор кафедри міжнародного бізнесу та фінансів
Національний технічний університет “Харківський політехнічний інститут”
м. Харків, Україна

Ширяєва Наталія

кандидат технічних наук, доцент
доцент кафедри міжнародного бізнесу та фінансів
Національний технічний університет “Харківський політехнічний інститут”
м. Харків, Україна

Taras Danko

PhD (Economics)

Docent, Professor of International Business and Finance Department
National Technical University “Kharkiv Polytechnic Institute”
Kharkiv, Ukraine

Natalia Shyriaieva

PhD (Dynamics and Strength of Machines)

Docent, Associate Professor of International Business and Finance Department
National Technical University “Kharkiv Polytechnic Institute”
Kharkiv, Ukraine

СТРАТЕГІЧНИЙ ФОРСАЙТ В МУЛЬТИНАЦІОНАЛЬНИХ КОРПОРАЦІЯХ STRATEGIC FORESIGHT IN MULTINATIONAL CORPORATIONS

Останнім часом в світі спостерігається зростання наукового інтересу до проблем застосування стратегічного форсайту в сфері управління міжнародним бізнесом [1]. Слід зазначити, що в першу чергу впровадження стратегічного форсайту є притаманним діяльності більш успішних МНК [2]. Зауважимо, що аналіз публікацій з питань форсайту на рівні управління підприємствами дозволяє визнати синонімічним поняттю стратегічного форсайту поняття корпоративного форсайту [3]. Іншими словами, в контексті стратегічного форсайту в МНК ці два поняття часто розглядаються взаємозамінними.

На сьогоднішній момент системне використання стратегічного форсайту на корпоративному рівні задокументовано в таких компаніях як Audi, BASF, Cisco, Daimler, Deutsche Bank, Deutsche Telekom, EIT Digital, France Telecom, General Electric, KPMG, Pepsi, Shell, Siemens та SNCF [4]. Як бачимо, переважна кількість цих компаній є МНК. З огляду на це можна стверджувати, що носіями найбільш повних та всебічних практик стратегічного форсайту в бізнесі є МНК. Таку закономірність можна пояснити тим, що саме діяльність найбільших за розмірами компаній в умовах надскладного міжнародного середовища може залишатися ефективною та конкурентоспроможною в довгостроковій перспективі лише за умови їхньої інституалізованої здатності орієнтації на майбутнє. В той же час потребує